

Napadené usnesení porušuje i čl. 87 odst. 3 písm. a) ES (nyní čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU), jelikož neposoudilo podmínky pro uplatnění dotčené výjimky na situaci navrhovatelky. Konkrétně je životný standard v Chioggii extrémně nízký se zvláště nízkou úrovní zaměstnanosti.

Podobně napadené usnesení porušuje čl. 87 odst. 3 písm. c) ES (nyní čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU), jelikož se v něm má za to, že výjimka se nepoužije na situaci navrhovatelky, i když v tomto ohledu neuvádí odůvodnění, a čl. 87 odst. 3 písm. d) ES (nyní čl. 107 odst. 3 písm. d) SFEU) v rozsahu, v němž porušilo zásadu zákazu diskriminace, když uvedlo, že výjimka, která se považovala za použitelnou na jiné podniky v Benátkách, se nepoužije na situaci navrhovatelky.

Konečně se uvádí, že Tribunál pochybil při výkladu ohledně neexistence „existující podpory“, čímž porušil články 1, 14 a 15 nařízení č. 659/1999⁽¹⁾. Nelze popřít, že postupnost normativních aktů představuje kontinuální snížení sociálních příspěvků za období několika desetiletí.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesfinanzhof (Německo) dne 3. dubna 2013 — Stanislav Gross v. Hauptzollamt Braunschweig

(Věc C-165/13)

(2013/C 207/03)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesfinanzhof

Účastníci původního řízení

Žalobce: Stanislav Gross

Žalovaný: Hauptzollamt Braunschweig

Předběžná otázka

Brání čl. 9 odst. 1 druhý pododstavec směrnice Rady 92/12/EHS o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani⁽¹⁾, bez ohledu na svou systematickou souvislost s čl. 7 odst. 3 směrnice 92/12/EHS, zákonné právní úprave členského státu, podle níž osoba, která pro obchodní účely drží výrobky, jež byly v jiném členském státě propuštěny pro domácí spotřebu a které podléhají spotřební dani, nedluží daň, pokud získala výrobky od jiné osoby až po ukončení dovozu?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 76, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 179.

Žaloba podaná dne 5. dubna 2013 — Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska

(Věc C-172/13)

(2013/C 207/04)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: W. Roels, R. Lyal, zmocněnci)

Žalovaný: Spojené království Velké Británie a Severního Irska

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Spojené království tím, že stanovilo podmínky pro získání přeshraniční úlevy pro skupiny společností, které prakticky znemožňují takovou úlevu získat, a omezilo ji na období po 1. dubnu 2006, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 49 Smlouvy o fungování Evropské unie a článku 31 Dohody o Evropském hospodářském prostoru

— uložit Spojenému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

V návaznosti na rozsudek ve věci C-446/03 Marks & Spencer změnilo Spojené království právní předpisy upravující způsob, kterým lze ztráty obchodních společností, jež jsou členy skupiny, převést a využít jinou společností skupiny pro účely snížení daňové zátěže (pravidla pro úlevy skupinám společností). Ustanovení upravující ztráty společností nerezidentů jsou nyní obsažena v části 5 Corporation Tax Act 2010 (zákon o korporační dani z roku 2010).

Podle stávající platné legislativy Spojeného království může společnost patřící do skupiny získat daňovou úlevu za ztráty společnosti skupiny nerezidenta pouze tehdy, pokud tato druhá společnost nemůže získat úlevu ve státě, kde je rezidentem. Pokud jde o možnost budoucí úlevy, Spojené království v podstatě znemožňuje prokázat, že tato podmínka byla splněna, poněvadž tato možnost se určuje „v době bezprostředně po skončení“ daňového roku, během něhož ztráta vznikla. Z praktických důvodů je tato podmínka nesplnitelná. Z toho vyplývá,